

DE GOLDEN BROTHERS #1

GEVAARLIJK
spel

KAYLEYGH ANGELA SCHEEPBOUWER

ISBN: 9789464920116

ISBN E-book: 9789464920499

Nur 300

© 2023 Uitgeverij Write it On
Speuld, Gelderland

© 2023 Kayleygh Angela Scheepbouwer - den Hooglander
1e druk - 2023

www.writeiton.nl

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omdat schrijven soms de enige uitweg is...

Deel 1

1

Hou je aandacht erbij, kom op, je kan dit!

Ik moet mezelf blijven overtuigen dat dit het waard is, dat ik echt mijn aandacht erbij moet houden. Dit zou weleens mijn kans kunnen zijn. Dit is het moment waarop ik gewacht heb. Dit is mijn mogelijkheid voor die ene opdracht waar ik zo naar verlang...

Eindelijk iets goed kunnen doen, eindelijk een eigen opdracht om in uit te blinken. Eindelijk mezelf waar kunnen maken.

‘Met deze informatie moeten jullie het doen. Onthoud dat de deadline maandag al is en dat ik dus na het weekend alle opties binnen wil hebben. Succes allemaal,’ sluit Aaron af.

Iedereen slaakt opgelucht een zucht. Deze hele presentatie was nutteloos, want alle informatie hebben we al via de mail gehad. Dat hebben we ook allemaal door. Dus schieten we allemaal overeind en rennen bijna naar ons eigen bureau om te beginnen aan ons project. We hebben vijf dagen de tijd om een invulling te geven aan ons plan. Vijf dagen vol blokken om dit project binnen te harken. Naja, als je geen extra bezigheden hebt zoals ik. Praktisch heb ik vier dagen. Oké, drie en een half.

Ik plof op mijn bureaustoel neer en klap gelijk mijn Macbook open. Met een zucht blaas ik het plukje haar uit mijn ogen wat uit mijn knot is gevallen. Niet dat het nut heeft, hij hangt meteen weer voor mijn gezicht. Ik besteed er geen aandacht meer aan, want ik heb de mail met info open geklikt en lees hem nog een keer door voor ik een tekstverwerker open op mijn Macbook.

Iedereen op deze afdeling is gevraagd een plan uit te werken voor een doorstart van een bedrijf. Dat is natuurlijk een gigantisch project, maar onze afdeling is verantwoordelijk voor de marketing van deze doorstart. Het enige wat ik weet, is dat het gaat om een motormerk. Onze opdracht is dus om de marketing op gang te brengen om dit motormerk onder de huidige naam weer in de markt te krijgen zodat de doorstart succesvol kan verlopen.

Tsja, niks wat ik niet aankan. Denk ik...

Hoop ik...

Ik blaas de pluk haar nog een keer uit mijn ogen voor ik mezelf focus op de knipperende balk voor me die aangeeft dat mijn document nog leeg is. Dan begin ik te typen en mijn voorstel uit te werken.

Een hand op mijn schouder laat me opschrikken.

‘Sky, het is half zeven geweest. Zou je niet eens naar huis gaan?’

Ik kijk op. Buiten is het inderdaad al donker geworden. Om me heen is blijkbaar iedereen al naar huis. Een blosje kruipt over mijn wangen. ‘O’ is het enige wat ik kan uitstamelen.

Aaron, mijn manager, kijkt me glimlachend aan.

‘Lukt het voor de rest?’ vraagt hij, met zijn hoofd wijst hij naar mijn scherm. Ik knik. Dan klap ik mijn Macbook dicht.

‘Je hebt gelijk, ik moet ervandoor.’

Zonder op zijn antwoord te wachten, stop ik mijn Macbook in mijn tas en hijs de tas over mijn schouder. Ik sta op. Aaron blijft zitten op het puntje van mijn bureau waardoor we eng dicht bij elkaar in de buurt komen. Ik houd mijn adem in, Aaron’s glimlach verandert langzaam in een soort zwoele grijns.

‘Ik wil je absoluut niet wegjagen...’ zegt hij dan zachtjes. Zijn stem zo laag dat mijn armen gelijk vol kippenvel staan. Ik voel zijn stem tot in mijn binnenste. Mijn mond is in één klap droog. Ik vermijd oogcontact.

‘Dat, euh,’ stamel ik zachtjes, ‘dat doe je ook niet. Maar je hebt gelijk, ik moet wat gaan eten thuis.’

Aaron lacht zachtjes, maar blijft grijnzen. Ik zie in mijn ooghoeken hoe hij zijn ogen over me heen laat glijden.

‘Als eten het probleem is, kan ik wat laten brengen,’ zegt hij, maar ik vlucht al langs hem heen.

Doordat het rustig is, kan ik gelijk een lift instappen. Pas wanneer de koele lucht van buiten door mijn haren waait, voel ik de spanning zakken.

Ik ben gisteravond thuis gekomen en heb eigenlijk geen moment niet gewerkt. Ik wilde zoveel mogelijk gedaan hebben, aangezien ik vandaag niet alleen op kantoor moet zijn. Want nadat de klok vandaag vijf uur in de middag heeft aangegeven, neem ik afscheid van mijn collega’s en haast ik me het gebouw uit om door te gaan naar mijn volgende werkplek. Een plek waarvan niemand weet dat ik daar kom, waarvan niemand weet dat ik daar werk, waar niemand mij eigenlijk kent. Behalve Joëlle dan.

Beleefd knik ik naar Brad, de portier. Brad knikt terug en opent de deur voor me. Snel schiet ik naar binnen.

Binnen is de sfeer gelijk anders dan op straat. De rode lampen staan al aan, de muziek speelt al. In de bar zitten al vroege klanten, de mannen die erop wachten dat we binnenkomen. Ik houd mijn blik naar de grond gericht en loop gelijk door naar achteren. Ik heb mezelf aangeleerd geen oogcontact te maken zolang ik me nog niet klaargemaakt heb om als mijn alter ego te verschijnen.

Nadat ik in de kleedkamers mezelf heb klaargemaakt, loop ik door de gang de bar in. Met een speelse glimlach loop ik het speelveld in. Hier is waar ik mezelf kwijt kan, waar ik los kan komen. Hier is mijn jachtgebied, hier voel ik me thuis.

In schaars geklede outfits dans en flirt ik mijn maandsalaris in een week bij elkaar. Drie avonden in de week is dit mijn thuis, vermaak ik niet alleen mezelf, maar ook genoeg mannen. Dus met de gedachte dat ik mezelf weer even mag zijn, vlij ik me neer op een heerlijk stuk die blijkbaar een avond uit is met vrienden. Zijn vrienden beginnen gelijk te joelen en ik kijk mijn slachtoffer aan.

De hele ruimte is gevuld met rustige dansmuziek. Door de lichten kan ik niet zien dat hij verkleurt. Ik voel het aan alles.

Ik voel het aan zijn spieren die aanspannen, aan zijn manier van verkrampt zitten. Dat windt me op, want dat betekent dat ik de macht heb. Dat ik de touwtjes in handen heb. Dat hij doet wat ik zou willen. Wanneer ik dat zou willen...

Ik leef weer...

2

Met mijn vingers wrijf ik de slaap uit mijn ogen. Ik stap de lift uit en loop naar mijn werkplek. Daar groet ik een aantal collega's en ga ik zitten op mijn bureaustoel. Ik haal mijn Macbook en mijn koptelefoon tevoorschijn. Met de koptelefoon op en goede muziek aan zonder ik me af en probeer ik alles af te maken wat ik nog moet.

Ik typ, zoek dingen uit, ontwerp kleine voorbeelden en typ nog wat meer. De wereld gaat verder, maar met mijn koptelefoon op, mijn rustige muziek op en mijn Macbook voor me, ben ik in mijn concentratie. Één taak, daar richt ik me nu op. Dat is alles wat me bezighoudt.

Na een paar uur merk ik dat mijn lichaam verkrampd zit. Ik sluit mijn ogen, adem langzaam in en uit terwijl ik mijn hoofd op richt. Ontspannen strek ik mijn nek, laat mijn hoofd rustig van rechts naar links bewegen. Dan adem ik diep in en laat mijn ingehouden lucht langzaam ontsnappen. Terwijl ik uitadem, open ik mijn ogen.

En dan staat mijn wereld stil. Want ik kijk in de meest ondoordringbare ogen die ik ooit heb gezien...

De ogen horen bij een grote man. De man zelf heb ik hier nog nooit gezien, maar hij trekt mijn aandacht. Iets in hem leidt me af van mijn werk, houdt mijn interesse vast. Ik kan mijn vinger er niet op leggen. Ik voel niet alleen mijn interesse, ik voel meer in mezelf reageren op de aanwezigheid van deze onbekende man.

Mijn muziek gaat door via mijn koptelefoon, maar ik hoor het allang niet meer. Zijn blik laat me niet los. Vanaf de andere kant van dit kantoor kijkt hij me recht aan. Ik durf niet weg te kijken.

Mijn hele lichaam reageert op zijn blik. Zijn vaste, dominante blik die me niet los laat. Ik kijk niet weg, ik blijf hem aankijken. Sterker nog, ik richt mijn hoofd iets op om te laten merken dat het me niet raakt.

Allemaal schijn, want het raakt me wel. Het raakt me diep, hard, heftig. Ik voel het overal. Kippenvel op mijn armen, slappe knieën. Maar vooral voel ik een tinteling. Daar...

Hoe hij daar staat, zijn diep bruine ogen in de mijne geboord. Zijn handen in zijn zakken. Zijn lichaam strak en gespannen. Alles aan zijn blik straalt kracht uit, dominantie. Ik vraag me af of het anderen ook opvalt, maar vanuit mijn ooghoeken zie ik iedereen bezig met zijn eigen zaken. Niemand heeft deze connectie tussen ons door, wat me alleen laat voelen in de drukte van de kantoorruimte.

Dan wordt de onbekende man uit zijn concentratie gehaald. Ik glimlach bij het idee deze staarwedstrijd te hebben gewonnen. Aaron tikt de onbekende man op zijn schouder en laat hem iets zien op een tablet die hij vast heeft. De onbekende man knikt en luistert naar wat Aaron te vertellen heeft. Dat geeft mij de tijd om verder te kijken dan zijn ogen.

Zijn lichaam is heel gespierd, dat zie je door het pak dat hij aan heeft. Hij is groot, sterk gebouwd en mannelijk. Het brengt me van mijn stuk.

Ik sluit heel even mijn ogen weer, luister een seconde of tien naar mijn muziek met mijn ogen dicht om weer in mijn eigen bubbel van concentratie te komen en kijk dan weer naar mijn scherm. Ik ben er niet meer volledig bij, ik voel zijn blik weer over me heen glijden. Toch dwing ik mezelf niet op te kijken, er geen aandacht aan te besteden en door te werken aan dit project. Vanmiddag wil ik het inleveren, want vanavond heb ik er geen tijd meer voor. Dus ik moet wel...

De rest van de dag is de onbekende man er niet meer. Ik voel zijn blik niet meer, voel de spanning niet meer en kan me goed focussen op mijn werk. Tijdens de lunch werk ik door, tijdens de koffiepauzes blijf ik zitten en geen enkele collega lijkt aandacht voor me te hebben omdat we allemaal bezig zijn. Tot half vijf in de middag werk ik gefocust door. Dan merk ik dat Joëlle mijn kant op komt.

‘He workaholic, hoever ben je?’ zegt Jo terwijl ze mijn koptelefoon af doet. Ik zucht. Het is dat ze dit elke vrijdag doet om me alvast voor te bereiden op het einde van de werkweek, anders zou ik gelijk chagrijnig zijn.

‘Heel even,’ geef ik aan en maak snel een mailtje af. Ik check hem nog eens en druk dan op verzenden voor ik van gedachte verander. Dan kijk ik Jo aan.

‘Verzonden!’ zeg ik vrolijk. Joëlle klapt enthousiast mee.

‘Dat heb je snel voor elkaar!’ zegt ze gelijk. ‘Ik denk dat ik het hele weekend, inclusief de nachten, nog wel nodig heb om dit af te krijgen.’ Haar vrolijke lach maakt plaats voor een gepijnigde blik.

Ik glimlach naar haar en schud zachtjes mijn hoofd.

‘Ik ben ook niet anders van je gewend Jojo, maar je komt er wel. Je levert een prachtig project in, dat weet ik nu al,’ zeg ik haar terwijl ik haar hand beet pak. Even knijp ik in haar handen om mijn woorden kracht mee te geven.

‘Maar toch hoop je dat jij wint hè?’ vraagt ze met een grijns. Ik grijns mee.

‘Ja, dat hoop ik wel,’ geef ik eerlijk toe.

‘Mogen de kansen altijd in ons voordeel liggen toch?’ lacht Joëlle mee. Ik knik.

Joëlle kijkt in de hoek van mijn scherm naar de tijd. Met haar blik nog op de klok op mijn Macbook knikt ze ernaar.

‘Snel, vanavond werkt iedereen nog wel door, maar ik cover voor je. Ik vertel Aaron dat je een belangrijke afspraak hebt, dan kan jij gaan.’

Ik kijk Joëlle aan. Ze is mijn enige goede vriendin denk ik, de enige hier die echt weet hoe mijn avonden eruit kunnen zien. Ik kom overeind, knuffel haar kort en geef haar een kus op de wang. Dan pak dan mijn Macbook en koptelefoon in. Snel neem ik nog een laatste slok thee, die overigens koud is geworden, en gooi mijn tas over mijn schouder. Joëlle pakt mijn beker af en knikt naar de uitgang.

‘Get them, Skylar,’ zegt ze dan zacht. Ze geeft een korte tik op mijn kont als afscheid en staat dan ook op om terug te gaan naar haar werkplek. Ik blaas haar een handkusje toe en loop dan snel naar de liften.

Wanneer ik bijna bij de liften ben, word ik bij mijn pols gepakt en terug getrokken.

‘Nu al weg?’ hoor ik Aaron zeggen. Ik kijk op en wil antwoorden, maar er komen geen woorden uit mijn mond.

Aaron staat recht voor me, maar hij is niet alleen. De onbekende man staat achter hem en kijkt me weer aan. Recht door mijn ziel, alsof al mijn geheimen bloot en open af te lezen zijn in mijn ogen. Zijn mondhoek trekt iets op in een scheve grijns, maar hij zegt niets. Ik weet mijn blik van hem los te rukken en mezelf weer te focussen op Aaron.

‘Ja, ik moet weg. Ik heb mijn voorstel naar je gemaïld,’ zeg ik snel. Ik wil mijn pols lostrekken, maar Aaron antwoordt al.

‘Ik zag het ja. Je bent snel. Je weet toch dat je tot maandag hebt, wil je er niks meer aan aanpassen?’ vraagt hij. Ik schud mijn hoofd. Met moeite houd ik mijn ogen op Aaron gericht. Hij laat mijn pols los.

‘Weet ik, maar ik wilde het maar af hebben en sta compleet achter mijn keuze,’ zeg ik snel. Aaron knikt. Mijn ogen schieten over de schouder van Aaron heen.

De onbekende man kijkt me nog steeds aan. Hij... intrigeert me. Toch durf ik mijn ogen niet helemaal zijn kant op te laten glijden. Ik draai me snel om naar de lift om oogcontact te vermijden.

'Maar ik moet ervandoor. Sorry,' zeg ik er snel achteraan. Zonder op antwoord te wachten, stap ik de openstaande lift in.

In de lift draai ik me om. De blik van de onbekende man vangt me gelijk. Ik kan het niet helpen en neem mijn onderlip tussen mijn tanden terwijl de deuren beginnen te sluiten. Ik blijf hem aankijken. En net voor de deuren sluiten, zie ik zijn blik donkerder worden. Meer dominantie, kracht. Zijn grijns verdwijnt.

Dan sluiten de deuren en sta ik alleen in een omlaag gaande lift...

Met een glimlach loop ik naar de nachtclub. De zon begint langzaam te zakken achter de gebouwen en op straat voel je de vrijdagavond sfeer al komen. Vrijdagavond is de fijnste avond van allemaal. Dan is iedereen opgewekt, dan is iedereen klaar voor het weekend. Ook ik.

Vanavond zijn de klanten in de nachtclub allemaal op hun best. Dat geeft me afleiding van het kantoorwerk, het project en vooral... De onbekende man.

Brad, dezelfde portier als gisteren, staat weer bij de deur. Beleefd knikken we naar elkaar voor hij me binnen laat. Ook nu loop ik gelijk door naar achteren. Daar eet ik snel wat luchtigs voor de avond begint en begin ik met mezelf klaar te maken. Met wat heftigere make-up en het uitzoeken van een passende outfit.

Rond zeven uur in de avond begint de club een beetje voller te worden met bezoekers. Ik besluit me vooral nog op de achtergrond te houden en de drankjes vanaf de bar naar de klanten te brengen. Daarmee blijf ik niet te lang hangen bij de klanten. De klanten nu zijn nog niet in de stemming om veel geld uit te geven, dus wacht ik liever

tot de drank wat meer vloeit. Wij meiden vermaken ons wel. Dit is ons vak, hier voelen we ons thuis. Dus ik plaag, flirt en praat kort wat met gasten tot de grotere groepen mannen binnenkomen na hun drukke werkweek.

Vooraf de mannen in pak die gelijk doorkomen vanuit kantoor zijn het leukste. Die hebben net gegeten in een restaurant en zijn nu op zoek naar vertier. Vermaak wat wij ze graag willen geven. Vooral tegen het geldbedrag dat ze ervoor over hebben. Ik zie mijn collega's en vriendinnen op ze afduiken als wolven.

Zelf besluit ik te wachten tot de ideale catch binnen komt lopen. Dus ik drop mijn dienblad af bij de bar en kruip het podium op richting een van de danspalen.

Ik laat mijn handen over de danspaal glijden en kijk omhoog. Mijn ogen landen op Noah, de vaste DJ van de club. Ik grijns naar hem. Hij wijst naar me en begint te lachen, hij weet precies wat ik bedoel. Ik zie hoe hij druk aan het zoeken is naar een nummer in zijn laptop. Ik strek mijn nek beide kanten op terwijl ik mijn lichaam mentaal voorbereid. Ik voel de blikken van de mannen uit de zaal langzaam mijn kant op kijken.

Ik hoor hoe Noah mijn nummer erin mixt en ik laat mezelf tegen de paal zakken. Zo zwoel en sexy mogelijk kruip ik tegen de paal aan en gooi mijn hoofd naar achteren. Dan zwenkt de muziek harder op en sluit ik mijn ogen. Sexy beweeg ik langs de paal, hijs mezelf omhoog en laat mijn beste trucjes zien. In de club wordt het stiller, ik hoor alleen de muziek nog. Ik ga erin op, doe mijn ding en geniet. Dit is mijn moment. Dit is het gevoel waar ik op kick, waarvoor ik het doe.

Ik dans alsof mijn leven ervan af hangt. Alle spanning van het werken achter de laptop gooi ik eruit, laat ik los in de vloeiende bewegingen die

in mijn hoofd de hele week vast hebben gezeten. Ik geniet, kan weer ademen en leef op terwijl noot voor noot de muziek verder speelt.

Mijn nummer vloeit over in een ander nummer en ik kijk op. Een aantal mannen wordt door mijn collega's bespeeld en verleidt. De andere mannen genieten en kijken mijn kant op. Sommige staren, sommige proberen stoer te blijven. Maar ik weet wel beter. Geen man kan dit aan, geen man heeft dit ooit weerstaan. Alle mannen in de club zijn hetzelfde, als een weke slang in onze handen. En dat gevoel van macht, van kracht en van sensuele beloftes, daar hou ik enorm van.

Ik laat de danspaal los en maak oogcontact met een van de andere danseressen. Ze snapt mijn hint, komt mijn kant op om de danspaal over te nemen zodat ik mijn ronde door de club kan doen. Maar voor zij er is, voel ik een bekende huivering door mijn lichaam trekken.

De spanning, dat onbehaaglijke gevoel van vandaag. Ik voel zijn blik, zijn ogen. Ik voel het tot in mijn botten. Tot in mijn onderbuik, die hoopvol samentrekt.

Gelijk kijk ik op. En daar, achterin de club tegen de bar geleund, staat de onbekende man. Met dezelfde grijns als vanmiddag op zijn gezicht. Misschien zelfs nog wat intenser...

Shit...

Ik geef de paal over en kruip het podium af. Wat doet hij hier?! Is hij me gevolgd? Heeft hij me herkend? Weet hij wie ik ben? Kosten wat het kost wil ik niet zijn kant op, maar ik moet in mijn rol blijven. Dus kruip ik op schoot bij een jonge man die bij het podium zit. Hij ademt diep in en geniet van de show. Ik vlij me tegen hem aan, laat mijn lichaam sexy en vloeiend over hem heen glijden terwijl ik zijn blik blijf vasthouden. In zijn broek voel ik hem groeien maar ik ben er zelf niet helemaal bij met mijn hoofd. Ik voel zijn blik, voel dat zijn ogen me volgen. Dus

nadat ik klaar ben met de jongeman bij het podium, schuif ik een groep mannen door.

Ik glimlach kort als hij me probeert beet te pakken. Hierop zijn we getraind, we weten precies wat we moeten doen om dat te voorkomen. De groep mannen joelt en juigt terwijl hun vriend misgrijpt. Ik grijns naar hem en loop dan door. Weg van de blik, naar de andere kant van de club.

Daar vind ik weer een nieuw slachtoffer die opgaat in mijn doen en laten. Ze genieten stuk voor stuk terwijl ik ze aanraak waar ze allemaal aangeraakt willen worden, wanneer ik ze streel, woordjes in hun oren fluister die alleen zij kunnen horen. Ik geniet van hun groeiende mannelijkheid onder mijn aanrakingen. Ik geniet van hun zuchten, hun groeiende verlangen waar ze niks mee kunnen doen. Natuurlijk proberen een aantal het wel, maar ik ben ze elke keer te snel af. Ik heb ze te snel door, waardoor ik het kan gebruiken in mijn voordeel. Ik ben altijd aan zet, ben altijd een stap sneller en in controle.

Maar zijn blik maakt me nerveus, haalt me soms uit mijn concentratie, waardoor ik door moet naar een volgende klant om mezelf sterk te houden. Zijn blik volgt me, van slachtoffer naar slachtoffer, waardoor ik mezelf niet helemaal kan verliezen. Hij blijft me waakzaam volgen, tot ik bijna iedereen in de club heb gehad en echt niet meer aan die kant van de club kan ontkomen.

Ik besluit mijn rust te pakken en mezelf terug te trekken in de kleedkamers voor een moment. Ik schiet de trap op en de gang in, weg van alle nieuwsgierige ogen, inclusief zijn blik.

‘Wil je wat drinken, Juul?’ hoor ik Sjors, de barman, vragen. Ik zucht even opgelucht bij het horen van die naam omdat er bij die naam een bepaalde zelfverzekerdheid hoort. Hier in de club gebruiken we onze eigen namen niet, iedere dame op het podium gebruikt een andere

naam om te voorkomen dat we veel last hebben van klanten buiten de club om.

Sjors steekt zijn hoofd om het hoekje van de deur en kijkt me aan. Ik knik en glimlach lief naar hem.

‘Doe maar een Gin Tonic,’ antwoord ik dankbaar. Hij knikt en verdwijnt weer.

Ik kijk mezelf aan in de spiegel. Ik dwing mezelf een aantal keer diep in en uit te ademen om rustig te worden. Spanning overvalt me. Wat doet hij hier?

De deur gaat weer open als ik net mijn eyeliner bijwerk en Sjors komt met de verlossing aanlopen. Ik glimlach dankbaar naar hem. Hij zet de Gin Tonic neer en wil weer weg lopen, maar dan bedenkt hij zich en draait zich naar me om.

‘Er is een man aan de bar die graag een één-op-één met jou wil. En hij betaalt goed,’ zegt hij met een grijns. Ik verstijf, want ik weet gelijk wie hij bedoeld.

‘Hij wacht in jouw kamer op je.’

Dan is Sjors weg en ben ik alleen in de kleedkamer. Alleen met mijn Gin Tonic en mijn blinde paniek.

Ik besluit niet na te denken, gooi de Gin Tonic achterover en kijk mezelf opnieuw aan in de spiegel.

‘Jij kan dit, hij weet niet wie je bent,’ zeg ik ferm tegen mezelf.

Dan sta ik op en loop richting de private kamers op dezelfde verdieping als de kleedkamer. Mijn kamer zit achterin, met uitzicht op het podium. De gang lijkt ineens drie keer zo lang als normaal, maar ik kom bij de deur aan. Ik adem diep in en houd de adem vast. Met klamme handen duw ik de deur open en stap er doorheen.

Daar staat hij. Met zijn rug naar me toe kijkt hij naar beneden, naar het podium.

De kamer heeft een zwakke maar sfeervolle verlichting die past bij de rest van de club. Met een doorkijk naar het podium waar je vanuit de kamer wel het podium kan zien, maar vanuit de nachtclub niet de kamer in kan kijken. De muziek loopt mee met wat Noah draait in de club, maar dit kan ik zelf besturen voor deze kamer als ik dat wil.

De deur valt in het slot achter me dicht. Hij verroert zich niet, maar ik weet zeker dat hij het heeft gehoord. Snel doe ik nog een schietgebedje en vertel mezelf deze onzekerheid los te laten. Hij weet niet wie ik ben, hij kent me niet. Dus steek ik standvastig mijn hoofd in de lucht en adem weer uit. Hier ben ik Skylar niet, hier ben ik Julia. Dus Julia zal hij krijgen.

Maar dan draait hij zich langzaam om en in één klap ben ik week. Zijn ogen vinden de mijne weer en kijken me weer doordringend aan. Het kippenvol komt terug en ik voel hoe mijn knieën me in de steek laten. Zijn mondhoek glijdt iets omhoog en ik kan het niet helpen.

Ik neem automatisch, zonder erbij na te denken, mijn onderlip tussen mijn tanden in en wacht af.

‘Niet doen, Sky,’ zegt hij langzaam. Zijn hoofd kantelt iets en in zijn ogen ligt een gevaarlijke blik.

Wauw.

Die stem....

Zijn stem is zo laag dat ik het voel tot in mijn botten. Het is meer een grom die hij produceerde, maar ik voel hem diep. Gelijk laat ik mijn onderlip los. Het is een soort stem waar je gelijk van luistert, die ervoor zorgt dat je alles vergeet en alles loslaat waar je mee bezig bent. Het is het soort stem waar elk meisje van droomt, zeker in combinatie met de

man die voor me staat. Een stem zo diep en laag, zo dominant, dat ik gelijk voel hoe het effect heeft op mijn vrouwelijke gedeelten.

Dan dringt me pas tot me door dat hij me heeft aangesproken met mijn naam. En alleen mijn naam met die stem maakt me nat *like hell*. Nooit meer zal mijn naam hetzelfde klinken als andere mannen het zeggen. Maar geen man hoeft mijn naam zo te zeggen, want hier ben ik Julia. Hij weet wie ik ben, hij weet het... Godver...

‘Het is Julia,’ probeer ik nog. Maar het heeft geen nut. We weten allebei dat ik de schijn niet op kan houden. Ik zie hoe zijn grijns breder wordt en hij trekt een wenkbrauw op.

‘Ga je dat spel echt met me spelen?’ zegt hij terwijl hij een stap in mijn richting zet. Ik doe automatisch een stap naar achteren en kom daardoor met mijn rug tegen een dichte deur te staan. Dat lijkt hem nog meer plezier te doen en hij komt nog dichterbij. Vlak voor me blijft hij stil staan.

Ik laat mijn borstkas gespannen rijzen en hou mijn adem in.

‘Wie ben jij?’

Met het laatste restje kracht probeer ik zo zelfverzekerd mogelijk te klinken. Hij kijkt op me neer, laat zijn wenkbrauw weer zakken. Dan zakken zijn ogen naar beneden en glijden over mijn lichaam.

‘Wie ben je?’ probeer ik nog eens.

De onbekende man is zeker twee koppen groter dan ik. Zijn spieren vormen door zijn strakke pak heen en ik voel zijn warmte op me neer dalen. Ik sluit mijn mond, slik en kijk dan omhoog in zijn ogen.

‘Ik,’ begint hij, ‘ik ben jouw nieuwe baas.’

3

Mijn adem stokt voor een tweede keer in nog geen minuut tijd.

‘Mijn nieuwe wat?’ fluister ik.

Maar hij heeft me gehoord. Oh, hij heeft me zeker gehoord. Want zijn blik verandert. Trots, machtig. Hij meent het en vindt dat heerlijk.

‘Jouw nieuwe baas,’ zegt hij dan opnieuw. Het oogcontact verbreekt geen moment.

De wereld zakt onder mijn voeten vandaan. Even vergeet ik waar ik ben. Wat bedoelt hij? Wat heeft hij afgesproken met de investeerders van de club? Wat heeft hij hun beloofd? Wat is er gebeurd?

‘Wat. Heb. Je. Gedaan?’ sis ik bijna. Ik schrik een beetje van mijn eigen vijandigheid. Zijn hand komt omhoog en pakt mijn kin vast. Hij tilt hem op, maakt oogcontact en grijnst dan nog eens.

Hij is zo dichtbij dat ik zijn geur ruik. Een heerlijke mannelijke geur, een mix van een houtige aftershave met een vleugje natuur. Ik kan de nadruk er niet op leggen, maar het ruikt als de hemel op aarde.

‘Jouw project is het geworden.’

Hij laat het klinken alsof het een doodnormaal feit is. Het brengt me van mijn stuk. Alweer. Hij heeft nog steeds mijn kin vast en is nog dichterbij gekomen. Ik voel zijn adem over mijn lippen glijden. Hij grijnst.

‘Aaron stuurde jouw voorstel door en na het lezen heb ik gelijk besloten dat ik akkoord ga met jouw project. De opdracht is van jou,’ legt hij uit wanneer ik te stil blijf. Hij laat mijn kin los, stapt een stap naar achteren om me iets van ruimte te geven. Ik kijk hem verbaasd aan.

‘Maar...’

Ik frons.

‘De rest dan?’ vraag ik me hardop af.

‘De rest boeit me niet. Ik wil jou.’

Hij kijkt naar de grond, draait zich om en loopt naar de andere kant van de kamer. Hij pakt de balustrade beet en kijkt naar het podium.

‘Maar ik heb vragen, voor we hieraan beginnen,’ zegt hij dan. Zijn ogen blijven gericht op het podium. Ik voel weer iets van kracht in mijn benen terugkomen en zet een stap in zijn richting. Ik steek mijn hand uit en draai de muziek op het bedieningspaneel wat zachter. Hoe goed de muziek ook is, Noah begrijpt vast wel dat ik mijn aandacht bij dit gesprek wil houden.

‘Wat voor vragen?’

Ik hoor hem zachtjes lachen.

‘Waarom ben je hier, Skylar?’ Hij legt zoveel nadruk op mijn naam, gewoon om mij duidelijk te maken dat hij de naam gebruikt die hij kent. Geen synoniem, geen schuilnaam die me veilig houdt.

‘Dat zijn jouw zaken niet,’ antwoord ik vast.

Ik ben trots op mezelf, want ik wist niet dat ik in deze situatie nog zo zelfverzekerd kon klinken.

Hij draait zich met een ruk om en staat in één pas weer voor me. Gelijk heeft hij mijn kin weer vast en haakt zijn ogen vast in de mijne. Die diepe, bruine, door mijn ziel kijkende ogen van hem. Ik wil zuchten, maar ik hou me in.

‘Dat zijn mijn zaken wel. Ik verwacht jouw volle focus aan dit project. Anders gaat het me veel geld kosten. Dus ik wil weten, waarom werk je ook hier?’ sist hij tussen zijn tanden door. Ik begin het gevoel te krijgen dat ik een stukje controle terug kan pakken, dus die kans grijp ik met beide handen stevig vast. Ik trek mijn mondhoek iets omhoog.

‘Omdat ik dat leuk vind,’ antwoord ik.

Hij houdt zijn hoofd iets schuin en fronsd dan kort. Hij laat me los en ademt diep in. Het valt me op dat er een lichte hapering in zijn ademhaling zit.

‘Leuk, zeg je?’ Hij lijkt na te denken. ‘Hoe leuk?’

Ik grijns weer. Dit is mijn kans.

‘Dat kan ik je laten zien,’ zeg ik zo sensueel mogelijk. Een duistere blik schiet door zijn ogen heen. Dan sluit hij ze en ademt zacht en langzaam weer in. Rustig en beheerst laat hij zijn adem rollen. Ik voel de lucht over mijn nek glijden.

‘Hoe?’ zegt hij dan zachtjes.

Ik breng mijn hand omhoog en leg hem tegen zijn borst. Mijn ogen sla ik naar hem op, haak ik vast in die van hem. Zachtjes zet ik druk op mijn hand, test ik of hij naar me luistert. Wonderbaarlijk voel ik zijn weerstand wegzakken en laat hij zich naar de bank duwen. Daar neemt hij voorzichtig plaats, zonder het oogcontact te verbreken.

‘Hoe heet je?’ vraag ik als hij zit. Ik sta voor hem en ineens schiet me te binnen hoe weinig ik eigenlijk aan heb. Dat brengt me van mijn stuk, maar ik laat het gevoel niet toe. Dit is niet de tijd om mijn onzekerheid te laten winnen.

Hij blijft me aankijken terwijl hij antwoord geeft.

‘Liam.’

Zijn stem zakt weer lager en zit vol met opgekropte gevoelens. Ik zou willen weten wat hij nu denkt.

Ik glimlach liefjes naar hem en kom iets naar beneden om hem tegemoet te komen. Zo dichtbij dat onze gezichten elkaar bijna raken. Ik ruik zijn geur weer en neem het in me op.

‘Liam.’

Ik laat het zo sensueel mogelijk over mijn lippen rollen, proef zijn naam op mijn tong.

‘Ik kan toch niks met mijn baas doen? Dus let goed op,’ zeg ik. Dan stap ik weg en open de deur. Daar verdwijn ik door en ren bijna de gang uit en de trap af.

Eenmaal beneden kijk ik de club rond. Dan loop ik naar de hoek waar je vanuit mijn kamertje het beste zicht op hebt. Dat is een plekje naast het podium, waar een fijne groep mannen is neergedaald. Ik kijk omhoog naar Noah en maak oogcontact. Hij ziet me staan, knipoogt naar me en schakelt het volgende nummer in. Een perfect nummer om een aantal mannen het hoofd van op hol te brengen, maar het gaat mij nu niet om al die mannen.

Ik kijk de andere hoek in en zie Liam bij de balustrade staan. Zijn doordringende blik weer op zijn stoïcijnse gezicht geplakt, maar hij ziet me staan. Zijn ogen boren zich in de mijne en wanneer we oogcontact hebben, knijpt hij zijn ogen iets samen. Zijn mond is samen gespannen in een niet tevreden streep. Zachtjes schudt hij zijn hoofd. Ik heb hem boos gemaakt.

Vanaf hier, veilig beneden op de vloer, maakt dat me machtiger dan ooit. Dus glimlach ik liefjes naar hem en laat mijn hand over de schouder van mijn slachtoffer glijden terwijl ik Liam blijf aankijken. De groep mannen krijgt door dat ik er ben en gaan verzitten om te genieten van het schouwspel. De man die ik heb gekozen, verstijft en begint daarna naar me te grijnzen. Ik kijk nog een keer omhoog en knipoog dan kort naar Liam.

En dan laat ik me gaan. Ik ga op in de muziek. Het idee dat Liam dit ziet gebeuren, dat iemand die ik net ken en die mijn baas gaat zijn dit ziet, windt me op. Dus ik geniet. Met volle teugen. Af en toe kijk ik omhoog en zie ik hoe Liam hier absoluut niet van geniet.

Het nummer komt tot een einde en ik denk dat dit maar goed is, want de arme jongen onder mijn vingers staat op knappen. Dat maakt me nog speelser, nog ondeugender. Ik glimlach nog een keer naar de jongen en neem het geld aan dat hij me aangeeft. Ik knipoog en stap dan weg. Gelijk schieten mijn ogen naar boven.

Achter de balustrade is het leeg, Liam is verdwenen. Een vlag van blinde paniek overvalt me en ik scan de club af, maar nergens zie ik Liam of voel ik zijn doordringende blik. Opgelucht haal ik adem en loop direct naar de bar zonder een nieuw slachtoffer aan te raken. Daar ziet Sjors me aankomen en zet een Gin Tonic op de bar. Ik pak hem dankbaar van de bar en neem een slokje. De koele vloeistof glijdt soepel door mijn warme lijf. Mijn angst neemt weer wat af en ik zet de Gin Tonic weer terug op de bar. De slok alcohol laat me voelen dat ik naar het toilet moet. Met mijn hoofd wijs ik even naar de kleedkamers. Sjors begrijpt mijn gebaar en knikt. Hij neemt mijn drankje weer achter de bar.

Terwijl ik richting de kleedkamers loop, probeer ik geen oogcontact te maken met andere klanten. In mijn ooghoeken zie ik genoeg mannen proberen om op te vallen, maar ik schenk er geen aandacht aan. Snel schiet ik de trap op naar de kleedkamers en haast me naar binnen.

Opgelucht kijk ik in de spiegel. Ik was mijn handen en spetter wat water in mijn nek. Nu pas lijkt het besef binnen te komen wat er net allemaal is gebeurd, wat ik allemaal heb gedaan. Ik weet nu al dat het me in de problemen gaat brengen, maar veranderen kan ik het toch niet meer. Heel even schud ik mijn hoofd. Ik ben allang blij dat ik hem niet onder ogen hoef te komen nu.

Liam zal wel weg zijn gegaan tijdens mijn show. Een show die ik, al wil ik het bijna niet toegeven, opvoerde voor hem. Gewoon om hem terecht te wijzen, om hem te laten zien dat zijn dominantie mij niet

raakt. Althans, ik doe mijn best. En ergens geeft het me een heerlijk en machtig gevoel dat hij weg is, dat hij het niet zag aankomen en boos is vertrokken. Ach ja, we komen er maandag wel achter wat de consequenties zullen zijn.

Ik kijk op van de wastafel en grijns trots naar mezelf. Deze kan ik in mijn zak steken, geef ik mezelf toe. Ik grijp de handdoek naast me en droog mijn handen en mijn nek. Met een zwaai hang ik hem weer op en duw tegelijkertijd met mijn kont de deur van het toilet open. Dan draai ik me om met het idee de kleedkamer uit te lopen. Maar mijn weg wordt versperd. Een groot gestalte grijpt me beet.

Alle lucht wordt uit mijn longen geslagen. Niet omdat ik zijn handen om mijn keel voel en me tegen de muur aan drukt, maar meer omdat ik nu pas door heb wie dit precies doet.

Liam...

‘Luister. Heel. Goed...’ Zijn stem is laag, langzaam en akelig kwaad. Ik huiver bij het horen van zijn lage toon. Hij zet nog een stap dichterbij. Met zijn lichaam zet hij me vast. Mijn armen heb ik automatisch achter me gevouwen om de muur mee op te vangen. Ik kan geen kant op. Een worsteling is niet te winnen, al merk ik dat ik niet wil worstelen. Liam komt zo dichtbij dat ik alleen zijn ogen kan zien. Zijn geur overvalt me. Even snuif ik het dankbaar op. Dan verandert mijn blik van geschrokken naar standvastig.

Een vorm van lust overspoelt me. De manier waarop hij zijn dominantie toont in de handelingen die hij doet. Hoe makkelijk het hem lijkt af te gaan om me zo vast te houden. Hoe hij de ruimte die hij zo gemakkelijk overbrugt met niet alleen zijn lichaam, maar ook zijn ego. Het brengt allemaal spanning en lust in me naar boven. En blijkbaar voelt hij mijn veranderende gevoelens. Hij lijkt even in de war, maar laat dat nog geen hele seconde blijken.

Dan komt hij nog net wat dichterbij en vult het laatste stukje ruimte tussen ons in. Ik adem diep in, voel zijn harde gespierde lichaam tegen me aan leunen. Zijn sterke armen die geen centimeter aan ruimte overlaat om zelf te bewegen. Zijn knie tussen mijn benen in zodat ik geen kant op kan. Zijn gespierde torso houdt me stevig in bedwang. Maar vooral voel ik zijn mannelijkheid door zijn broek heen. En juist dat stukje van hem geeft me iets van zelfvertrouwen terug.

Mijn knieën zijn hem dankbaar dat hij me tegenhoudt, anders zou ik er doorheen zakken. En mijn onderbuik.

Ik ben op een slag zo geil dat ik hier een hele avond op kan teren in de club. Licht schokkend adem in en richt mijn ogen op naar die van hem. Maar ze blijven hangen bij zijn lippen.

Liam ziet dat. Hij klemt zijn tanden even kort op elkaar voor hij verder praat.

‘Luister heel goed naar me, Sky.’ Hij haalt langzaam adem, maar ik hoor de onregelmatigheid van zijn adem. Hij heeft zichzelf maar nauwelijks in de hand.

Mijn lichaam reageert en ik word nog natter. Ik moet zelfs mijn best doen om een kleine kreun te onderdrukken.

‘Ik ben hier niet voor spelletjes. Ik verwacht jouw...’ Hij laat een korte stilte vallen. Een belofte naar zoveel meer dan hij nu zegt. ‘Jouw onverdeelde aandacht...’

Weer een stilte. Hij blijft me aankijken en ik zie in mijn ooghoeken zijn adamsappel op en neer glijden als hij slikt.

Voorzichtig lik ik mijn lippen. Zijn grip rond mijn keel verstrakt iets, maar hij laat genoeg ruimte over om adem te halen. Hij laat zichzelf in de hand kijken, laat zien dat het hem wel degelijk wat doet. Dat geeft me meer motivatie. Dus voorzichtig neem ik mijn lip tussen mijn tanden.

‘Voor dit project,’ maakt hij dan zijn zin af.

‘Maar begrijp me niet verkeerd. Spelletjes spelen wil ik zeker, alleen wel met mijn regels.’

Zijn stem zakt nog wat lager. Zijn woorden worden meer een grom dan een zin van doodnormale woorden. Met zijn duim glijdt hij zachtjes over de onderkant van mijn onderlip heen, zonder mijn keel los te laten. Het is magisch hoe groot zijn handen zijn. Dat hij dit kan uitvoeren zonder te bewegen, zonder er moeite voor hoeft te doen. Ik vraag me af bij hoeveel meiden hij dit al gedaan heeft. Hij lijkt er zo beheerst in.

‘Dus laat die lip los voor ik er wat aan moet doen,’ gromt hij.

Zijn grom is de druppel voor mij, ik kan mezelf niet meer houden. Voor ik het doorheb, ontsnapt er een kleine kreun uit mijn keel.

Dat laat zijn stoppen doorslaan. Hij gromt kort voor hij het laatste stukje afstand tussen ons overbrugd en zijn hoofd laat zakken. Dan duwt hij zijn lippen ruw op mijne. Zijn vrije hand zet hij over me heen, boven me tegen de muur, terwijl zijn andere hand nog altijd rond mijn keel ligt.

Ik sluit mijn ogen en laat de lust exploderen. Mijn hele lichaam verstijft. Mijn tepels worden in een klap hard, mijn kut natter dan ooit en mijn ledematen reageren nergens meer op. Mijn hele wereld op dit moment bestaat uit de niet meer onbekende man voor me. Tegen me... Over me...

Het maakt nog een kreun in me los. Zijn hard geworden zelf reageert door mijn kreun en klopt door zijn broek tegen mijn buik aan. De spanning tussen ons stijgt elke seconde. Ik wil hem vast grijpen, maar hij heeft me zo stevig vast, dat mijn armen achter nog altijd vast zitten. Ik krijg ze met geen mogelijkheid los. Dus het enige wat ik kan doen, is mijn mond openen en hem toelaten.

Zijn lippen dwingen de mijne iets open te gaan en ruig neemt hij bezit van mijn mond. Ik voel hoe zijn tong gelijk binnendringt en op onderzoek gaat. Ik heb hier niks te vertellen, laat alles over me heen komen. Dan laat hij mijn keel los en grijpt me rond mijn middel. Dat geeft mij een seconde de tijd om mijn armen te bevrijden en ze om hem heen te slaan. Maar voor ik ze rond zijn nek heb, heeft hij ze vast en pint ze boven mijn hoofd vast. En dat alles zonder zijn ruwe tong terug te trekken of te haperen. Alles tegelijk, ik weet niet wat me overkomt.

Dan trekt hij zijn tong terug uit mijn mond.

‘Je moest eens weten wat ik met jou kan en wil doen, Skylar,’ gromt hij tegen mijn lippen. Hij maakt één hand los zonder mij los te laten en laat deze over mijn lichaam glijden. Hij begint in mijn nek, laat zijn grote hand dan over mijn borst glijden terwijl hij verder praat. Even knijpt hij fel in mijn tepel. Ik kreun weer tegen zijn lippen. Ik voel hoe hij van mijn reactie grijnst.

‘Maar ik moet me beheersen.’

Zijn hand glijdt verder naar beneden. Tergend langzaam, maar zo verrukkelijk. Een belofte waarvan we beide weten dat hij vandaag, op dit moment, overbodig is.

‘Volgende week starten we opnieuw. Dan werken we samen en hebben we het hier nooit meer over.’ Zijn hand glijdt over mijn navel, welke heel makkelijk te voelen is door de dunne stof die ik aanheb. Ik open mijn ogen voorzichtig en langzaam en kijk hem aan.

De kleur in zijn ogen is niet langer bruin, eerder zwart. Maar zijn blik... Vol lust, vol seks en vol met dominantie. Ik heb het idee dat dit Liam is, zijn ware aard. Dit is wie hij is. De man in bed. Zijn hand glijdt verder terwijl zijn ogen weer in de mijne boren.

‘Dus geniet van je laatste vrije weekend, vanaf maandag ben je van mij,’ gromt hij.

Zijn hand glijdt over mijn broekje, maar blijft precies hangen op mijn clit. Een explosie van gevoel komt los en ik kreun hardop. Geen zachte lieve kreuntjes van verlangen, maar een kreun die lijkt te komen uit oergevoelens. Alsof ik klaarkom met één aanraking van mijn blijkbaar nieuwe baas. Ik druk mezelf gewillig tegen zijn hand aan.

Hij lacht zachtjes tegen mijn lippen. Dan laat hij me in een keer los en stapt hij een ruime meter naar achteren. Mijn benen kunnen de klap net opvangen. Als een slappe vaatdoek hang ik tegen de muur waartegen hij me zonet nog vastgezet had.

Hij grijnst terwijl hij zijn duim over zijn onderlip veegt. Ik kijk op.

Daar staat hij. Een en al mannelijkheid. Zelfs in mijn stoutste dromen zou deze verschijning niet voorbij komen. Ik voel dat ik hem wil, maar een stemmetje in mijn hoofd blijft herhalen hoe fout dat is. Misschien is dat de motivatie wel, de motivatie waarom ik deze man wil blijven dwarsbomen waar ik kan. Zolang ik kan.

Hij steekt een hand in zijn zak, trekt langzaam en speels een wenkbrauw op.

‘Heb je dat begrepen, Sky?’

Ik adem diep in, recht mijn rug en kijk hem dan recht in zijn ogen aan. Ook ik trek een wenkbrauw op.

‘Het is Julia,’ begin ik langzaam, maar helder.

‘Hier ben en blijf ik Julia. Maar onthoud: Skylar of Julia, ik ben van niemand. Nu niet, morgen niet, maandag niet,’ zeg ik dan. Het geeft me kracht.

Zijn blik wordt weer duister. Ik neem weer mijn onderlip tussen mijn tanden om hem iets uit te dagen. God, ik weet niet wat me bezielt.

‘Dat zullen we wel zien. Sky...’ mijn naam langzaam uitsprekend.

‘Jij bepaalt niet wat ik kan doen in mijn vrije tijd.’

Hij houdt zijn hoofd iets schuin.

‘Jij bepaalt dat niet,’ herhaal ik, sis ik bijna. ‘Dus buiten werktijd laat je me met rust, laat je me zijn wie ik wil zijn. Daar heb jij niks mee te maken.’

Mijn woorden werken even op hem in.

‘Dat, lieve Sky, gaan we nog meemaken.’

Nu is het mijn beurt om mijn wenkbrauw vragend op te trekken. In stilte nodig ik hem uit deze uitspraak te verklaren, maar er komt niks. Dus staan we ruim een halve minuut tegenover elkaar, in stilte.

Ik bedenk me dat ik eigenlijk het liefst de club weer in wil om mijn net gevonden geilheid te gebruiken op de mannen met geld. Op de mannen die me wel willen zien en van mij genieten. Ik wil dansen, verleiden en vooral mezelf weer levendig voelen. Ik zucht.

Dan stap ik langs hem heen.

Maar Liam pakt mijn pols vast wanneer ik langs hem heen loop. Met een ruk draait hij me naar zich om en buigt iets naar voren zodat we elkaar op ooghoogte ontmoeten. Mijn blik is kwaad, zijn blik duister. Maar beide vol lust, vol verlangens, vol van de ongesproken beloftes die we elkaar doen.

‘Stop met spelen, Sky Wees een braaf meisje en luister naar me,’ gromt hij.

Mijn blik verandert, hij maakt me kwaad.

‘Laat me los.’ Elk woord spreek ik apart uit, zet ik extra kracht bij en ik geef een kleine ruk aan mijn pols. Hij laat me los, maar het oogcontact verbreekt niet.

‘Dit is mijn spel. Geniet ervan of laat me met rust, Liam,’ sis ik. Dan pak ik de deurklink beet en trek de deur open. Ik laat hem achter in de kleedkamers en loop de trap af in.

De rest van de avond is het rustig. Ik kom Liam niet meer tegen en ik voel zijn blik niet meer. Hij heeft de club waarschijnlijk verlaten. De Gin Tonics die Sjors me blijft inschenken, helpen me al snel om de gebeurtenis tijdelijk te vergeten en maken me lossier. Ik vermaak me, flirt met mannen en dans vol lust de avond door. Tot het tijd is en de club sluit. In de kleedkamers kleed ik me snel om, pak ik mijn spullen en zeg de andere meiden gedag. Dan schuif ik door de club heen, groet de mannen achter de bar die nog bezig zijn met schoonmaken en loop naar buiten.

Er blijven altijd klanten hangen. Die blijven dan hoopvol bij de deur staan in de hoop dat ze met ons mee naar huis kunnen. Maar ik heb er geen oog voor. Ik wil gewoon naar huis.

Ik besluit naar huis te lopen. Want hoewel het tegen vier uur in de ochtend is, is er genoeg rumoer op straat. Taxi's vliegen langs me heen. Bezopen feestgangers zijn op weg van de ene naar de andere club. De lichten van de nachtclubs branden allemaal fel en uit elke bar lijkt een ander dansnummer te komen. Maar ondanks dat, is er rust te vinden in de drukte.

Ik word altijd rustig van de nacht. Van de maan die over ons schijnt. Van de slapende mensen die rust brengen op de stukken dat je niemand tegenkomt. Van de stilte zonder de vogels. En dat is wat de nacht zo heerlijk maakt. Ik kan er het gevoel van krijgen alleen te zijn, terwijl de stad vol zit met mensen. Soms een deprimerende gedachte, maar na een avond zoals deze, een bevrijdende geruststelling.

Thuis is alles zoals ik het achtergelaten heb. In de gootsteen staat mijn mok nog, mijn bord van mijn ontbijt staat nog op het aanrecht. Maar ik besluit mezelf er morgen druk om te maken.

Met een mooie boog zwaai ik mijn werktas in de stoel naast de keuken en loop richting de badkamer. Daar poets ik snel mijn tanden

en trek mijn pyjama aan. Zonder nog een woord te lezen, duik ik onder de dekens en val ik in een onrustige slaap

4

De volgende morgen, of beter gezegd middag, kom ik pas rond één uur uit mijn bed. Zodra ik wakker word, spring ik gelijk onder de douche en was mijn haren. Dan schiet ik in mijn huispak, druk de muzieknop aan zodat er geluid door het hele huis te horen is en begin met opruimen.

Met mijn haren als een soort tulband in de handdoek gewikkeld, en mijn lelijkste sloffen aan mijn voeten, ga ik als een bezetene door het huis heen. Ik geef mezelf geen tijd om te gaan zitten en te genieten van het weekend. Eerst wil ik mijn huis opgeruimd hebben.

Wanneer de vaat in de vaatwasser zit, de wasmachine aanstaat en de meubels afgestoft zijn, loop ik terug naar de badkamer en kam mijn haren. Wanneer ik sta te wachten tot de waterkoker het water warm heeft, whatsapp ik Joëlle. En hoewel ik weet wat Liam heeft gezegd, ga ik er niet vanuit dat de race al gelopen is.

Hoe gaat het werk?

-Sky

Hou op. Ik wed dat ik later op bed lag dan jij...

-Jojo

Haha, try me.

-Sky

03:55

-Jojo

04:25

-Sky

Jij wint. Loser.

- Jojo

Ik grijns en gooi mijn telefoon dan de hoek in. Verzonken in gedachten maak ik een kop rooibosthee. Ik druk mijn muziek uit en grijp mijn boek van de plank uit de boekenkast. Dan plof ik neer op de stoel waar zonet nog mijn werktas in lag. En voor ik het weet, ben ik terug in de wondere wereld die Sarah J. Maas het Nachthof noemt...

Buiten begint het te schemeren wanneer ik mijn boek dichtsla. Ik vergeet altijd de tijd wanneer ik in een boek duik. Dat is de voornaamste reden waarom ik eigenlijk alleen lees wanneer al het andere werk gedaan is. Ook nu is het weer gebeurd. Dat is niet erg, want buiten het clubwerk straks, heb ik geen verplichtingen behalve wat eten.

Op de klok zie ik dat het tegen zes uur in de avond loopt. Tijd om wat te koken voor ik weer naar de club ga. Met een frisse tegenzin sta ik op en loop naar de koelkast. Die begint steeds leger te worden, aangezien ik al een aantal dagen geen boodschappen heb gedaan.

Met de groenten en ingrediënten die er nog liggen, maak ik snel een pasta klaar voor mezelf en kruip daarmee op de bank voor de televisie. Daar kijk ik wat slappe tv programma's, herhalingen van alles wat al jaren wordt uitgezonden en een aflevering van het nieuws zodat ik weer bij ben.

Zodra ik nog een tweede kom pasta heb weggegeten en de keuken weer schoon heb, kijk ik weer op de klok. Half acht. Dat betekent dat ik nog twee en een half uur heb voor ik in de club moet zijn. Op zaterdag begin ik altijd wat later, zodat ik de eerste gasten kan overslaan. Zo heb

ik ook het idee toch een soort weekend te hebben. Ik stel een alarm in op mijn telefoon, leg die aan de oplader en plof weer in mijn leesstoel met een verse kop thee naast me en mijn boek in mijn handen. Hallo Rhysand...

Mijn alarm gaat mij veel te snel alweer af. Zonder weg te kijken van de bladzijde, klik ik het alarm weg. Ik lees snel mijn bladzijde af en leg dan de boekenlegger tussen de bladzijden. Ik spring op, loop naar mijn slaapkamer om iets comfortabels aan te trekken (wat niet mijn huispak is, maar waarmee ik wel over straat kan) en pak de rest van mijn spullen. Met nog een half uur op de klok voor ik moet beginnen, steek ik mijn huissleutels in een zijvakje in mijn tas en sla ik de deur achter me dicht.

Buiten maakt de stad zich klaar voor een nieuwe avond vol vertier, vermaak en entertainment. Nog heel even en ik ben daar ook onderdeel van. Dat tovert een glimlach op mijn gezicht voor ik me door Brad weer naar binnen laat glijpen. Binnen snuif ik de geur van de club op. Ik glimlach bij het idee van hitsige mannen met wat geld die vanavond komen genieten, komen om verleid te worden en misschien zelfs hopen op wat meer wat meer. Ik krijg gelijk nog meer zin in de avond. Dus groet ik Sjors weer, loop door de club naar de trap en de gang met de kleedkamers en maak me klaar voor een nieuwe avond.

Deze avond was niet zo spannend als ik had verwacht. Ergens heb ik de hele tijd rondgekeken of ik Liam ergens kon ontdekken, maar geen enkel moment heb ik zijn ogen in mijn rug gevoeld of ben ik zijn ondoordringbare blik tegen gekomen. Ergens is dat een opluchting, want dan kon ik me volledig focussen op de mannen in de stoelen voor me. Maar ergens vond ik het ook jammer, want het bracht gisteren veel spanning en lust gevoelens met zich mee.